

Porucznik rezerwy **Edmund Czaplicki** urodził się 28 października 1904 r. w Warszawie jako syn Aleksandra i Karoliny z Boczkowskich. Jego ojciec był kolejarzem. W 1915 r. na rozkaz władz carskich wyjechał z rodzicami do Rosji. Uczęszczał do Gimnazjum w Półtawie. Latem 1918 powrócił do Warszawy i kontynuował naukę. W 1923 r. zdał maturę w Gimnazjum Męskim Kazimierza Kulwiecia w Warszawie. Rozpoczął studia na wydziale elektroniki Politechniki Warszawskiej, ale z powodu trudnej sytuacji materialnej musiał je na pewien czas zawiesić. Podczas wojny polsko bolszewickiej był kurierem Oddziału III Sztabu Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Był wszechstronnym sportowcem. W zimie uprawiał hokej na lodzie, a latem wioślarstwo, reprezentując AZS Warszawa. Na co dzień występował w drużynie hokeja na lodzie klubu AZS Warszawa na pozycji bramkarza. W 1925 r. został powołany do pierwszej hokejowej seniorskiej reprezentacji kraju. W latach 1927-1930 zdobywał wraz z drużyną czterokrotnie tytuł mistrza Polski. W latach 1926-1927 brał udział w mistrzostwach Europy w hokeju na lodzie, w których jego drużyna zajęła czwarte miejsce. W 1928 został akademickim mistrzem świata w hokeju na lodzie. W tym samym roku uczestniczył w igrzyskach olimpijskich w Sankt Moritz, na których Polska zakończyła udział na fazie grupowej. W hokejowej reprezentacji Polski rozegrał 15 spotkań. W latach 1927-1928 był sekretarzem, a w latach 1933-1934 działaczem Polskiego Związku Hokeja na Lodzie.

Równolegle w miesiącach letnich uprawiał wioślarstwo. Karierę w tej dziedzinie rozpoczął w połowie lat dwudziestych. Był sternikiem czwórki i ósemki kajakarskiej. W roku 1927 zdobył mistrzostwo Polski w ósemce. W tym samym roku zdobył brązowy medal Mistrzostw Europy w Como w wioślarstwie w ósemce ze sternikiem. Był instruktorem sekcji wioślarskiej AZS Warszawa.

W 1930 ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy Saperów w Modlinie i otrzymał przydział do Batalionu Elektrotechnicznego, do kompanii reflektorów przeciwlotniczych. Po ćwiczeniach letnich w Brześciu nad Bugiem w tym samym roku został awansowany do stopnia sierżanta podchorążego. W 1935 r. został mianowany do stopnia podporucznika.

W sierpniu 1939 r. przeprowadzał mobilizację koni w okolicach Puszczy Kampinoskiej. 3 września wrócił do Nowego Dworu. Tego samego dnia opuścił miasto wysłany wraz z kompanią reflektorów przeciwlotniczych do ośrodka zapasowego Batalionu Elektrotechnicznego w Brześciu nad Bugiem. Mimo zbombardowania pociągu i ostrzeliwania pieszo przemieszczająca się kompania dowodzona przez podporucznika Czaplickiego dotarła za Kowel. Tam też 18 września otrzymali informację w wkroczeniu Armii Czerwonej w granice Rzeczypospolitej. Pododdział Czaplickiego złożony z około 30 żołnierzy i wozów z bronią i żywnością miał zamiar udać się w kierunku granicy z Rumunią. W powrotnej drodze do Kowla oddział stoczył walkę w obronie polskiego pociągu sanitarnego. Po dotarciu do miasta 22 września został rozbrojony przez znajdujące się już w Kowlu wojska sowieckie. Żołnierzy Czaplickiego zakwaterowano na dziedzińcu kowelskiego szpitala. Po kilku dniach, załadowano ich do pociągów i wywieziono w głąb ZSRR. Po pewnym czasie zwolniono szeregowych i podoficerów. Podporucznik Edmund Czaplicki trafił do obozu jeńców wojennych w Starobielsku. Został zamordowany przez NKWD strzałem w tył głowy wiosną 1940 r. w Charkowie. Miał wówczas 36 lat.

9 listopada 2007 r. na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej pośmiertnie został mianowany do stopnia porucznika.